

Wet deelgezag

Reageren op consultatie

drs. ing. Sonja Holten ggv van Baardwijk
Cyclamenstraat 69
5644kj Eindhoven
06-13099119

28 april 2020

Beste,

Ik ben het er niet mee eens dat ik mijn gezag over mijn minderjarige kinderen, zomaar uit het niets, zou moeten delen met jeugdzorgwerkers en andere hulpverleners, die absoluut geen verstand van mij, mijn kind(eren) of onze situatie hebben. Mensen die in de afgelopen 15 jaar bij herhaling bewezen hebben dat ze de materie waar ik me met mijn zorg intensieve kinderen doorheen beweeg, gewoon echt niet snappen en die meestal pas willen luisteren nadat ze eerst al hun eigen en achteraf als volstrekt nutteloos bewezen routes minstens twee keer fout gelopen zijn. Ik snap dat er ouders zijn die begeleiding en zorg nodig hebben, maar ik hoor daar niet bij. Ik heb faciliteiten en toegang tot bepaalde zorg nodig, en dat is nu al moeilijk genoeg, ook zonder dat er nog een extra en ook bewezen nutteloze kapitein op MIJN schip bij geplant wordt. Been there, done that, didn't work.

Om maar een één voorbeeldje aan te halen uit mijn lange historie.

Zoals één van de voogden die ik in mijn lange lijdensweg inmiddels al versleten heb ooit na 2 minuten in het eerste overleg tegen mij durfde te zeggen: "Mevrouw ik zie dat u vecht met uw ex. En u weet er helemaal niks van." Zelf was ik was toen al 4 jaar bezig om een normaal leven op te bouwen, mijn ex de mogelijkheid tot het zien en omgaan met de kinderen te bieden. Dit na 10 jaar lang in een misbruik situatie binnen een 'relatie' met een extreme narcist en inmiddels ook gediagnosticeerd psychiatrisch patiënt overleefd te hebben. Zoals de voogd het daarna ook nog vol overtuiging en arrogantie verwoorde: "Ik ben hier _de_ expert in vechtscheidingen en ik heb dat zo voor u opgelost." Mijn antwoord was dat we het er over 6 maanden nog eens over zouden hebben. Hij geloofde me niet. Maar zelfs mijn echtscheidingsadvocaat had zich op dat moment al uit angst voor mijn ex terug getrokken en ook slachtofferhulp Nederland had zijn medewerker al uit de zaak gehaald vanwege mijn ex. Maar hij zou het wel even regelen, u snapt, dat ik wat sceptisch was, en dat ik benieuwd was hoe hij dat dan dacht te doen. Omdat ik niet meteen overtuigd zwijmelend aan zijn lippen hing, werd hij dan echt ontzettend boos op me. Dat kan, maar ik had al geleerd om dit soort tirades glimlachend en zwijgend af te wachten. Ik was immers getrouwd geweest met

een narcist. Deze uitkomst was dan ook (helaas of misschien wel gelukkig?) voorspelbaar. Na 4 maanden heeft de voogd de casus overgedragen naar twee andere voogden, omdat mijn ex mij, mijn kinderen en inmiddels ook hem fysiek bedreigde. Dat doet hij nou eenmaal als hij zijn zin niet krijgt. Nu 6 jaar later en met diverse veroordelingen en meerdere strafrechtelijk straat contactverboden blijft mijn ex (ondanks mijn zwijgen en het mij zelfopgelegde isolement, waarin ik me volledig uit alles teruggetrokken heb) overigens nog steeds gewoon ongehinderd doorgaan, maar ik heb geleerd ermee te leven, te zwijgen en daar verder ook niet op te reageren. Er is toch niemand die er iets aan kan/wil/gaat doen. Ik ben tenslotte geen VIP, maar enkel een gewone doorsnee burger.

En dat zo'n ongekwalficeerd, arrogant jeugdzorg figuur mij dan even gaat vertellen wat voor mij en mijn kinderen het beste is? Ik dacht het toch niet. Laat ze eerst hun opleiding maar eens afmaken eer ze zich met mijn kinderen mogen bemoeien. Ik ben in Nederland één van een handje vol vrouwen waar de rechter uiteindelijk het ouderlijk gezag volledig bij de vrouw neergelegd heeft en alle contact tussen vader en kinderen gewoon verboden heeft. Het is in aanleg verder prima dat iemand gezag met mij zou kunnen delen, maar dan wel iemand die dat ook echt kan. En tot op heden steek ik ze allemaal in mijn zak en komen ze beteuterd tot de conclusie dat mijn weg toch echt wel de enige weg is. Maar daar moet ik wel altijd eerst heel geduldig op wachten, eer ze zelf ook tot die conclusie komen en eindelijk eens met mij in plaats van tegen mij willen praten. Dat gaat ook eigenlijk altijd gepaard met een oprechte excuses. Verzwakt men nu mijn onderhandelingspositie in gesprekken met dergelijke slecht opgeleide en in wezen onnozele, deels arrogante en zelfs onkundige mensen, kan ik me ook maar beter gelijk ophangen. Ik heb nu al nauwelijks een uitgangsbasis om zaken voor elkaar te krijgen, die voor het bestaan van ons gezin gewoon bittere noodzaak zijn, laat staan dat ik dan ook nog eens buiten spel gezet wordt en eigenlijk niks meer te zeggen heb. Want dat is wat er gaat gebeuren.

Of die keer dat ik de jeugdzorgwerker de wet heb moeten uitleggen over wat hij wel en niet mag, zodat de geestelijke gezondheidszorg aan mijn kind niet in gevaar wordt gebracht en dat die eikel het gewoon negeert en een traject van twee jaar onderzoek naar de klote helpt? Moet ik doorgaan, heb nog zat meer voorbeelden van achterlijke hulpverleners die hun vak en de daarbij horende wet en regelgeving niet kennen, waardoor ons traject onnodig langer, zwaarder en gecompliceerder is geworden. Wellicht moet de overheid eerst eens iets doen aan de deskundigheid van hun mensen, eer ze mijn gezag halveert. Want, "with great power, comes great responsibility" en tot op heden kan ik degenen die hiermee om weten te gaan op één hand tellen. En dan hou ik vingers over. Ik ben dan ook echt absoluut niet onder de indruk van de meeste overheidsmedewerkers. En ik heb er zo al heel wat in diverse genres en functies versleten in de afgelopen 15 jaar. 15 Jaar waarin ik ook heel erg veel bereikt heb. Maar dat is dan helaas toch vaker ondanks, dan dat het dankzij de bemoeienis van al deze mensen is geweest.

Met vriendelijke groet,

Sonja Holten

Bezorgde, betrokken en zeer capabele ouder